

[Charlotte Antonsen]

meget om fondssocialisme i 1970'erne, og det er rigtigt: Man talte om ØD og OD, men heldigvis fik vi stoppet det. Men det, der for os at se er ved at ske nu – ikke alene ved hjælp af dette lovforslag om ATP og LD, men også via de nye pensionsfonde – er, at man faktisk gennemfører ØD ad bagdøren, og vi mener, at når verden i øvrigt går i den modsatte retning, når verden i øvrigt har opgivet en politisk styring af erhvervslivet, så er det for os at se helt absurd, at vi i Danmark vælger det, som socialdemokrater måske nok kalder den tredje vej, men som jo i virkeligheden er en slags semisocialisme, som ikke fører nogen steder hen.

Med hensyn til erhvervslivets holdning til sagen er det jo ikke så mærkeligt, at nogle erhvervsledere siger, at de ikke er bekymrede med hensyn til ATP og LD, for de pågældende erhvervsledere har jo allerede i dag store midler fra de pågældende fonde i deres virksomheder, og man kritiserer jo ikke sine store investorer. Det forstår vi godt i Venstre, og derfor mener vi, at vi som politikere må forsøge at se lidt længere frem og måske i en sag som denne ikke alene lytte til erhvervslivets akutte meldinger.

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Poul Erik Dyrland: Hvori adskiller det, der nu er ved at ske med ATP, LD og pensionskasserne, sig fra det, vi diskuterede i 1970'erne i forbindelse med ØD og OD? Er det ikke nøjagtigt det samme: at fagforeningerne overtager det danske erhvervsliv for at kunne politisere, for at kunne fremme beskæftigelsen og miljøhensynet og i den forbindelse som andenprioritet sikre virksomhedernes konkurrenceevne?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jeg synes sådan set, at der er én ting, jeg har savnet i debatten i forbindelse med dette lovforslags endelige vedtagelse, nemlig en diskussion om lønmodtagernes interesser, og det vil jeg specielt sige til Socialdemokratiet. For det er faktisk lønmodtagernes penge, vi står her og taler om, og det drejer sig om, at folk har bundet deres penge i henholdsvis ATP og Lønmodtagernes Dyrtdsfond. Hvis de ikke ønsker, at flere af deres penge skal investeres i henhold til dette lovforslag, hvor er så deres frihed med hensyn til at have mulighed for at sige: Vi vil gerne have flyttet vore penge fra

henholdsvis ATP og Lønmodtagernes Dyrtdsfond? Der er ingen muligheder! Vil Socialdemokratiet indrømme det? Bortset fra dem, der har en vis alder osv., er de bastet og bundet til at have pengene stående disse steder. Hvis man nu vil gå længere i forbindelse med dette lovforslag, således som man gør det her i dag, hvorfor kan man så ikke sige, at lønmodtagerne også skal have frihed til at flytte deres penge?

Men hvad der er endnu værre, er – og dér synes jeg Socialdemokratiet må have det ganske forfærdeligt med sig selv – at der intet demokrati er i Lønmodtagernes Dyrtdsfond og ATP. Hvorfor har lønmodtagerne, som har anbragt hele kapitalen i disse to foretagender, ikke nogen form for indflydelse på, hvordan den investeres? Der sidder en eller anden mere eller mindre tilfældigt valgt bestyrelse – undskyld, at jeg siger det! – der afgør det hele bag et skrivebord i det store, flotte hus i Nordsjælland. Det er disse realiteter, vi bør forholde os til, men det vil Socialdemokratiet formentlig ikke, for man lukker øjnene. Jeg må derimod sige, at jeg er skuffet over, at SF ikke har nogen ordfører på lovforslaget i dag, for med hensyn til demokrati i ATP og Lønmodtagernes Dyrtdsfond er man i SF i realiteten enig med Fremskridtspartiet. Det kunne jo være, at Socialdemokratiet ville lytte lidt til, hvad vi siger her i dag, og så lade os få noget demokrati ind i det.

(Kort bemærkning).

Hans Jørgen Jensen (S):

Jeg kan godt forstå, at den borgerlige opposition har det dårligt med dette forslag, for i virkeligheden var det jo hr. Engell, der åbnede ballet på dette område ved at sige, at det var rimeligt, at såvel ATP som Lønmodtagernes Dyrtdsfond skulle investere mere i aktier og i dansk erhvervsliv i det hele taget. Men når de så gør det, er det jo egentlig fantastisk at opleve, at så er man ikke hjemme.

Når man i øvrigt siger, at det er fondssocialisme, der er tale om – og jeg kan forstå på fru Charlotte Antonsen, at hun ikke har det godt med det – skal jeg én gang til fra denne talerstol oplyse om, at netop i det såkaldt mest frie samfund i verden, nemlig USA, har man jo investeret fagforeningskapital fra forsikringsfonde i milliardklassen, og at erhvervslivet der-